

Néztem, hogyan bajlódsz a bécsi szelettel. Néztem

Néztem, hogyan bajlódsz a bécsi szelettel. Néztem a vállat, a nyakszirti csigolyák megtörő mintázatát, néztem a kezet, ami újult lendülettel keresett döféspontot a felkockázott húson. Néztelek. És egy pillanatra a halálokat kívántam, mint Ábel az esetlen Káinét. Egy pillanatra világosan azt üzentem a húsom, ki kell javítani a közös anyaméh hibáját, eldobni a tükörcserepet, amiben eddig önnön tökéletességemet csodáltam. A szobafenyő gyantás törzse ledobta az alsó ágakat, megértettem, miért nem locsoltam meg többet. Aztán sokáig csak a bűntudat visszhangos telefonhívásai jöttek, azt mondtad, nagyon szeretsz, azt mondtam, nagyon szeretlek, és igaz volt minden szavunk, akár a homok csillogása. Azt mondtam zavartan, egy vagyok mégis Babel tornyának névtelen kőfaragói közül.

Első fajzásából

Valójában sosem értetted ezt a Káin-ügyet, ez az Ábel-ügy valójában sosem értett téged. Honnan, hogy vöröslő földbe tíz körömmel. Honnan a vasoxiddal szennyezett föld képzete a körömág alatt.

A húsba született elégedettség.

Ha egy apa nem tehet jobbat veled annál, hogy időben eltűnik – önmaga ürességét hagyja erős, erős örökségedül. Meg egy fivér kitöltendő helyét, három perc érlüktetést. Lehet, nem is tőle kapod. A hajszát, hogy nem lesz különbség, nem lesz azonosság.

Fontosabb szereplőid hiányában sosem érthetted ezt az Ábel-ügyet, ez a Káin-ügy sosem érthetett téged. Hogy te, Attila fia, Árpád, Huba öccse végül melyik szerepet szánod magadnak. Hogyan kerül föld, kinek a körme alá.

Vasárnap

Az állatorvosi rendelő mögötti udvarsávban felültöltős gép forgat nyers pacalt. Nem látod pontosan, milyen lehet. A másik emléksanyagából dolgozol, a másik szerint valami koronás, de a jel alatti szöveg ebből a távolságból nem olvasható.

Azt mondja, kizárt, hogy Hajdú lenne, hogy törölni kell a kerti csapról félóránként újratölt sorod.

Az mondja, keverőtárcsás gépbe önti a vödörből az apja, holott szinte látod, ahogy kiemel a szatyorból, lerázza párszor, mielőtt a dobba dobna.

Hogy a földre ömlik a zöldesbarna víz, hogy háromszor vagy négyszer is teletölti. A gyomor és a rozsdamentes henger találkozásáról viszont csak annyit tudni, amennyit az egyre világosabb lé, a halványuló fűszag mutat.

A mechanikus emésztés fázisai, a tisztulás hullámlökései végképp érinthetetlenek. Ahogy jelzés hiányában azt sem tudhatod, hogy a meggy száraznak hitt ága, ami alá most a gépet letetted, mégis termőre fordul.

Kollár Árpád (Zenta 1980): költeményeket, kritikákat és tanulmányokat ír, illetve délszláv nyelvekből fordít. A kilencvenes évek végén indult *Fosszília* nevű irodalmi, művészeti, bölcséleti folyóirat egyik szerkesztője. Eddig egy verseskötete jelent meg: *például a madzag* (FISZ, 2005). A FISZ elnöke.